

AKO TO VŠETKO POZVLÁDAŤ...?

... alebo o tom, že kde sa žije, nie je potrebné toľko aktivít

BOŽIE SLOVO:

(Sk 2,44-3:1 SSV)

Čítanie zo Skutkov apoštolov: *Všetci, čo uverili, boli pospolu a všetko mali spoločné. 45 Predávali pozemky a majetky a rozdeľovali ich všetkým, podľa toho, ako kto potreboval. 46 Deň čo deň svorne zotrúvali v chráme, po domoch lámali chlieb a s radosťou a úprimným srdcom požívali pokrm. 47 Chválili Boha a boli milí všetkému ľudu. A Pán každý deň rozmnožoval tých, čo mali byť spasení. Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 620, 617)

Spomíname si ešte? Šesť základných cvikov kresťanského tréningu je: *vnútorná modlitba* (trénujeme v nej vzťah s Bohom); *rozjímanie* (trénujeme ním Božie zmýšľanie); *spoločenstvo* (trénujeme v ňom Boží život); *služba* (trénujeme ňou Božie konanie); *askéza* (trénujeme ňou našu novú osobnosť, stvárňovanú podľa Krista) a *liturgia* (z nej všetko vychádza, v nej čerpáme silu a schopnosť k tomuto všetkému a v nej nakoniec všetko slávime a završujeme). S výnimkou liturgie sme sa do tejto chvíle venovali už viac-menej všetkému. Spoznali sme (a dúfam aj pravidelne praktizujeme) *lectio divina* ako nástroj rozjímania a vnútornej modlitby v jednom (katechézka 56 a nasl.). Spoznali sme tajomstvo čnosti, čiže dobrých návykov, ktorými si cieľavedome navykáme žiť, myslieť a konať ako Kristus (katechézka 61 a nasl.). Obsirne sme sa venovali spoločenstvu, etapám jeho zrodu a podmienkam jeho fungovania (katechézka 39 a nasl.). Posledne sme si hovorili o službe a o zodpovednosti, ktorú ako farnosť máme voči Bohu i voči svetu – a niektoré jej časti, ako napríklad apoštolát (katechézka 46 a nasl.), sme si podrobne rozobrali už dávnejšie.

Nechajme liturgiu ešte chvíľku tak a položme si teraz otázku, ktorá nás možno omína už dlho: Ako toto všetko postíhať? Keď sme si to takto dali vedľa seba, možno nás to aj ohúrilo, ba vari aj zhrozilo. Ako môže normálny človek, žijúci v normálnom súčasnom svete, stíhať plniť všetky tieto úlohy a povinnosti, ktoré ako kresťania máme a za ktoré pred Božou tvárou zodpovedáme? Ale hlavu hore! V skutočnosti to vlastne vôbec nie je ta ťažké a náročné, ako by sa zdalo! A tajomstvo tohto všetkého je v porozumení rozdielu medzi *životom* a *aktivitami*. Hoci aj na príklade, ktorý je vari najpriliehavejší a ním je rozdiel medzi *rodinou* a *materskou škôlkou*.

Materská škôlka je organizácia, *inštitúcia*. Jej poslaním je čosi *robiť*, vyvíjať nejakú *aktivitu*, v tomto prípade sa denne zopár hodín starať o deti, ktoré do nej prídu. Vyžaduje si to zvláštnu a veľkú budovu, v ktorej pracuje na plný úväzok vyškolený personál: riaditeľka, učiteľky, kuchárky, účtovníčka,...

Rodina je naopak *organizmus*. Nie je žiadnou inštitúciou. Jej poslaním nie je ničो robiť, ale spoločne *žiť*. Nemá žiadnu riaditeľku, žiadnu účtovníčku ani žiaden administratívny archív. Žiadni vyškolení profesionáli na plný úväzok. A predsa, keď správne funguje, je vo výchove detí omnoho lepšia, než aj tá najlepšia materská škôlka. A pritom to ani nie je až také namáhavé. V dobre fungujúcej rodine (obzvlášť, ak je početnejšia) veci fungujú tak akosi... akoby samé od seba. Nie, že by nevyžadovali námahu, občas aj značnú, ale je to ničो iné, ako zamestnanie, z ktorého sa človek vráti domov unavený a rád, že to má za sebou. Tu je to často naopak zdrojom špásu a radosti – a čím je rodina funkčnejšia, tým viac to v nej platí. A to všetko bez byrokracie, bez zdĺhavých príprav výchovných plánov na jednotlivé dni, bez špecializovaných programov, smerníc a (žiaľ) aj bez dotácií, ktoré štát na deti v spomenutých inštitúciách vynakladá.

V čom je teda tajomstvo rodiny a jej efektivity?

Rodina spolu žije. To je prvé tajomstvo. Rodina väčšinu svojich úloh plní jednoducho tým, že spolu žije. Tým, že *je* rodinou. Inštitúcia, práve preto, že rodinou nie je a spolu nežije, potrebuje vynakladať množstvo energie na to, aby zabezpečila len malú časť toho, čo dokáže dobrá rodina a to ešte na nižšej úrovni, než to zvláda dobrá a fungujúca rodina. Namiesto *aktivít* je tu sám *rodinný život*. A sám tento spoločný rodinný život, ktorý si fungujúca rodina nepochybne užíva a nevníma ho ako nejaké bremeno, naplnia veľkú väčšinu toho, čo má rodina na starosti a čo jej jej úlohou a zodpovednosťou voči Bohu i voči svetu – s ľahkosťou, prirodzene, samozrejme a v radosťi zo spoločného života. To je dôvod, prečo je rodina vo svojej podstate nenahraditeľná – a prečo sa ju Diabol tak veľmi usiluje zničiť, obzvlášť dnes, ako predpovedala sestra Lucia z Fatimy.

No a rodinu robí rodinou zmýšľanie. Postoje. To, že jej členovia majú určitý pohľad na seba a na svet, v ktorom seba samých vnímajú ako rodinu, ako pokrvných a blízkych. Sami sa automaticky považujú za členov rodiny, za deti svojich rodičov a za bratov a sestry svojich súrodencov. Svoju rodinu považujú za svoj domov. Žijú v nej – nechodia do nej len prespávať ako do nejakej nocľahárne, ani ju nepovažujú len za nejaký klub, kde chodia kvôli nejakej aktivite, ako sa chodí na krúžky či do školy. Prijímajú štruktúru, ktorú rodina má (otec, mama, mladší a starší súrodenci) a svoje miesto v nej. Prijímajú svoj diel zodpovednosti za život a fungovanie rodiny, svoj diel úloh a prác, ktoré v spolupráci s ostatnými vykonávajú. Ale hlavne, je to bezpečné miesto, kde v prvom rade hľadajú pomoc a podporu – a sami pomáhajú a podporujú ostatným. Je to miesto vzťahov, zdieľania sa, vyžalovania i pochválenia sa. Miesto lásky a spolupatričnosti, kde jeden je za všetkých a všetci za jedného, pretože sú rodina. Bez tohto zmýšľania by rodina rodinou byť nemohla.

UVAŽOVANIE:

S farnosťou a farskými spoločenstvami v nej je to rovnaké, ako s rodinou.

Ak farnosť nie je rodinou ani spoločenstvom, začne sa podobať na *materskú škôlku*. Zrazu pred ňou stojí množstvo úloh a množstvo podujatí a aktivít, ktoré by na ich splnenie mala konať a jej členovia proste nestíhajú, sú často unavení – alebo to proste už od počiatku odignorujú, pretože ich to nezaujímá a aj tak majú svoje vlastné problémy a na toto jednoducho nemajú čas.

Ak je ale farnosť naozaj opravdivou Božou rodinou, spoločenstvom malých spoločenstiev, ktoré proste kresťanstvo *žijú* – potom veľkú väčšinu týchto úloh farnosť plní samým prostým faktom tohto spoločného kresťanského života. A pretože takýto farský život život rodinám nesťažuje (pretože nie je bremenom aktivít, stretiek a podujatí, ktorých sa treba zúčastňovať – porov. katechézka 70), výsledkom je, že aj na tie podujatia a zaujímavé či dôležité a prospešné aktivity je zrazu viac aj čas, aj chuť...

Práve to, že naše farnosti sú málokedy *rodinami* a takmer bežne len *organizáciami* poskytujúcimi *služby* prevažnej väčšine *bufetových 'kresťanov'*, výsledkom je, že chýbajúci život musíme nahrádzať práve aktivitami a podujatiami, ktoré namiesto toho, aby život tým pár aktívnym rodinám vo farnosti uľahčovali, často pre ne sú povinnosťou a bremenom navyše, ktoré obetavo nesú, ale občas už naozaj nevládu...

ÚLOHA:

Aby sme ako farnosť zvládali všetko to, čo máme, efektívne a pritom nie ako bremeno, ale ako ničो plné radosti a dokonca oslobodzujúce, musíme sa stať rodinou. Oukej, sme realisti. Así sa takouto rodinou nestanú úplne všetci pokrstení katolíci na území našej farnosti. Ale určite by tu malo byť farské jadro – práve my, malé spoločenstvá – ktoré takouto rodinou Cirkvi naozaj sú.

Prirodzená rodina je, ako sme si dnes pripomenuli, výsledkom postojov, zmýšľania a pohľadu na svet a na seba. Aké postoje by sme mali mať v sebe my, aby si boli vzájomne Božou rodinou?